

прозорливость на вѣрующы-тѣ, и беспристрастїе-то на богословцы-тѣ; и, подирь два де-на, подали и писменнѣ исповѣдъ на убѣж-денїя-та си.

Профессори-тѣ пристѣпили да разгледатъ въпросъ-тѣ по-отблизо, и видѣли че иноци-тѣ имали право. Дошли да убѣждаватъ дру-гы-тѣ, сами тѣ были убѣдени! Що трѣб-вало да сторятъ? Гласъ-тѣ на съвѣсть-тѣ имъ выкалъ да го послушатъ. Недоумѣніе-то имъ ся увеличавало постоянно; и най-сетнѣ, подирь дълго колебанїе, тѣ дошли до едно дързостно рѣшенїе.

На 20-й Октоврїй, Виттембергскый-тѣ Университетъ доложилъ на Електоръ-тѣ. Слѣдъ като изложили злоупотрѣбленїя-та въ Католическѣ-тѣ литургїѣ, — “Нека Ваше Електорско Высочество”, казали тѣ, “тури край на всичкы беспѣтности, за да не бы Христосъ, въ сѣднїй-тѣ день, намъ да при-способи избличенїя-та, които еднѣжъ произ-неслъ въ Капернаумъ.”

Така, не было вече шепя неизвѣстны мо-насы които говорили, — университетъ-тѣ го-ворилъ, считанъ отъ най-здравомыслящы-тѣ людіе, отъ прѣди години, за великѣ-тѣ шко-лѣ на народно-то образованїе. И така, орѣ-діе-то което было употрѣбено за удушаван-